

ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ ១៧៧៥ - ន.ស.

បានទ្រង់យល់ រដ្ឋធម្មនុញ្ញ ព្រះរាជអាណាចក្រ ។

បានទ្រង់យល់ ក្រមពិភាក្សារដ្ឋប្បវេណី ។

បានទ្រង់យល់ ក្រមព្រាណីដ ។

បានទ្រង់យល់ ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ ៥២១ - ន.ស. ចុះថ្ងៃទី ២៦ សីហា គ.ស.

១៩៥៤ ស្តីពីតាំងគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ។

បានទ្រង់យល់ យោបល់នៃក្រមប្រឹក្សាជាតិ ។

គណៈរដ្ឋមន្ត្រី បានយល់ព្រមផង ។

ត្រាស់បង្គាប់ដូចមានខាងក្រោម :

ព្រះរាជក្រម ស្តីពីតាំងបទបញ្ជា អំពីទំរង់ និងផលនៃកិច្ចសន្យាសម្រប និងអនុញ្ញាតឱ្យមាន ខុសប្រកបក្នុងរឿងជំនួញ

ផ្នែក ទី ១

បទបញ្ជាទូទៅ

មាត្រា ១.- កិច្ចសម្របគឺជាកិច្ចសន្យាមួយ ដែលគូសញ្ញាពីរនាក់ឬច្រើននាក់ ព្រមព្រៀងរករឿងដែលទាស់គ្នា ទៅឱ្យអាជ្ញាកណ្តាលមួយនាក់ឬច្រើននាក់ដំនុំជំរះ ហើយព្រមទទួលគោរពសាលក្រមដែលអាជ្ញាកណ្តាលនេះ សម្រេចដោយស្មោះត្រង់ ។

មាត្រា ២ - គេមិនអាចធ្វើសម្របបាន ចំពោះរឿងរំលោភយុត្តិធម៌ រឿងទ្រព្យបណ្តា មរតក ចំពោះបញ្ហាស្តីពីសភាវៈសមត្ថភាពនៃមនុស្សមានការរំលងលះគ្នា បំបែក កន្លែងប្តីនិងប្រពន្ធជារដើម ចំពោះប្រាក់ថ្លៃចិញ្ចឹមអាហារចំពោះការរក្សាកូន, ការទាក់ ទងទុកកូននិងកូន ចំពោះការរលំជំនួញក្តី ឬការលក់ឡាយឡងទ្រព្យបែងចែកផ្តាស

បំណុលក្តី (Faillite aux Liquidations Judiciaires) គឺមិនអាចសម្របបានទូទៅ ចំពោះការ
ពាស់ទែង ដែលមានប៉ះពាល់ដល់ការរៀបរយសាធារណៈ ។

មាត្រា ៣.- ក្នុងព្រំដែននៃមាត្រា ២ ខាងលើ ផែនការរៀបរយអាចធ្វើសម្របនូវសិទ្ធិ
របស់ខ្លួនបាន ។

មាត្រា ៤.- ដើម្បីនឹងទុកជាធានាការ ការសម្របត្រូវធ្វើតាមលក្ខណៈអក្ខរសេ
ដែលច្បាប់មានចែងនៅលើកិច្ចសន្យាទាំងឡាយដែលមានសំដែងនៅមាត្រា ៧៧១ និង
មាត្រា ៧៧២ ទៀត នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណីជាដើម ។

ក៏ស្តុកាន់មានតែចេញពីលាយលក្ខណៈអក្ខរ ទុកជាសំបុត្រដូលខ្លួនក៏បាន តែ
ត្រូវបញ្ជាក់ចំណុចដូចខាងក្រោមនេះ បើសិនជាត្រូវទុកជាមោឃៈ ៖

- ១).- កម្មវត្ថុ រឿងរ៉ាវ,
- ២).- ចំនួន អាជ្ញាកណ្តាល,
- ៣).- នាម អាជ្ញាកណ្តាល,
- ៤).- ការិយបរិច្ឆេទ ដែលចុះហត្ថលេខាលើកិច្ចសម្រប ។

កិច្ចសន្យាមួយច្បាប់ ដែលមានចុះហត្ថលេខា គូសញ្ញាទាំងអស់ត្រូវប្រគល់ឱ្យ
គូសញ្ញានីមួយៗ ។

មាត្រា ៥.- ការសម្របអាចបញ្ជាក់អំពីច្បាប់ដែលត្រូវយកមកអនុវត្តន៍នីតិក្រម
ដែលត្រូវប្រតិបត្តិតាម ដើម្បីស៊ើបសួររឿងនោះនឹងពិភាក្សា ព្រមទាំងភាសាដែលត្រូវ
ប្រើ អំពីសាលាដែលមានសមត្ថកិច្ចត្រូវដំនុំជំរះរឿងរ៉ាវ ដែលកើតឡើងអំពីការបរិវត្តន៍
នៃកិច្ចសម្របនេះ ដូចមានសំដែងនៅមាត្រា ២១ ។

កិច្ចសម្របនេះ អាចអនុញ្ញាតឱ្យអាជ្ញាកណ្តាលសម្រេចសេចក្តីជាអព្យាក្រឹត
គឺសម្រេចសេចក្តីដែលអាជ្ញាកណ្តាលយល់ឃើញថាជាការសមស្រប អាចមិនឱ្យអាជ្ញា

កណ្តាលទទួលសម្បជសច្ចាតាមមាត្រា ១២ បាន ។ រៀរលែងតែមានកិច្ចព្រមព្រៀងផ្ទុយ
ពីនេះ ភាសាដែលយកមកប្រើនៅពេលស៊ើបសួរ នឹងពេលពិភាក្សាចំពោះមុខអាជ្ញា
កណ្តាល គឺភាសាជាតិក្នុងសញ្ញា ហើយបើក្នុងសញ្ញាមានសញ្ញាតិផ្សេងៗ ត្រូវយក
ភាសាខ្មែរ ។

មាត្រា ៦.- លើកលែងតែមានការព្រមព្រៀងផ្ទុយពីនេះ អាជ្ញាកណ្តាលមាន
រយៈពេលបីខែ គិតពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខាលើកិច្ចសម្របដើម្បីជំនុំជំរះ ។ ប៉ុន្តែតាមកិច្ចព្រម
ព្រៀងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរក្នុងសញ្ញា អាចពន្យារពេលបានបីខែម្តងៗ ពេលដែលមាន
អនុញ្ញាតឲ្យតាមកិច្ចសម្របដើម ឬតាមច្បាប់ បើគ្មាននិយាយក្នុងកិច្ចសម្របទេ ។

មាត្រា ៧.- អាជ្ញាកណ្តាលតាមសេចក្តីតាមភាគច្រើន ។ សាលក្រមត្រូវតែង
ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ តាមភាសាដែលបានរើសយកសម្រាប់ពិភាក្សា ។ សាលក្រម
ដើមត្រូវមានចុះហត្ថលេខាភាគច្រើននៃអាជ្ញាកណ្តាល ។

ក្នុងសញ្ញាម្នាក់ៗ ត្រូវទទួលសេចក្តីចំឡងសាលក្រមមួយ ដែលមានចុះហត្ថលេខា
អាជ្ញាកណ្តាល ដូចមានសាលក្រមដើមដែរ ។

ផ្នែកទី ២

អំពីអាជ្ញាកណ្តាល

មាត្រា ៨.- ជនគ្រប់រូបពេញនីតិភាព ហើយមានសិទ្ធិរដ្ឋប្បវេណីអាចរើសធ្វើ
ជាអាជ្ញាកណ្តាលបាន ។

ស្រីមានប្តី មិនចាំសុំអនុញ្ញាតពីប្តីទេ តែចៅក្រមនឹងអ្នករាជការក្នុងព្រះរាជវង្សា-
ភិបាល មុននឹងទទួលមុខក្រសួងធ្វើជាអាជ្ញាកណ្តាល ត្រូវសុំអនុញ្ញាតពីរដ្ឋមន្ត្រីដែលខ្លួន
នៅក្រោមបង្គាប់ ។

មាត្រា ៩.- ត្រូវទុកជាអសារវត្តការ តាមរៀបរយសាធារណៈ សាលក្រម
អាជ្ញាកណ្តាលណា ដែលមានជនដូចខាងក្រោមនេះសំរេចផង៖

- ១ - សមាជិករដ្ឋាភិបាលក្នុងនាម ឬសមាជិកក្រុមនយោបាយដែលនឹងមាន
ព្រះរាជក្រឹត្យមួយរយបញ្ជី ។
- ២.- ចៅហ្វាយខែត្រក្នុងនាម ។
- ៣.- ចាងហ្វានសាលាជំនុំជំរះ ឬនាយក្រុមអយ្យកា ។
- ៤.- សមាជិកក្រុមបេសកកម្មទ្រុត ឬក្នុងស៊ុល ឬអង្គការដូចនេះ ។

មាត្រា ១០.- រៀបរយនៃតែបទបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ១១ ខាងក្រោមនេះ មិនត្រូវបង្ខំ
ឲ្យជនណាមួយទទួលមុខក្រសួងជាអាជ្ញាកណ្តាលឡើយ ។

បើអាជ្ញាកណ្តាលមួយនាក់ ឬច្រើននាក់ ដែលគូសញ្ញាបានរើសមិនព្រមទទួលតំ
រំណងខ្លួន ហើយបើកិច្ចសម្របមិនបានបញ្ញត្តិរៀប ដែលត្រូវរើសអាជ្ញាកណ្តាល
ជំនួសវិញទេ ឬអំពីអាជ្ញាកណ្តាលកូល្លយ ហើយបើគូសញ្ញាមិនព្រមព្រៀងយកឈ្មោះ
ប្តីតាមលាយលក្ខណ៍អក្សរទេ ចាងហ្វានសាលាត្រូវតាំងអាជ្ញាកណ្តាល ដែលមានឈ្មោះ
ក្នុងបញ្ជី ដែលមានបញ្ញត្តិក្នុងមាត្រា ១១ ចំនួនបួននៃឲ្យល្មមធ្វើជាក្រុមអាជ្ញាកណ្តាល
ឲ្យគ្រប់ចំនួនតាមបញ្ញត្តិក្នុងកិច្ចសម្រប ។

តាមពាក្យសុំគូសញ្ញាណាមួយ ចាងហ្វាយជំនុំជំរះតាមសាលក្រមដែលអាចតវ៉ា
ចំពោះសាលាវិនិច្ឆ័យបាន តែមិនអាចផ្អាកមិនឲ្យសំរេចទេ ផ្លូវតវ៉ាឯទៀតមិនបើកឲ្យ ។

មាត្រា ១១.- ក្នុងកំណត់ ៧០ ថ្ងៃ ក្រោយដែលប្រកាសឲ្យប្រើព្រះរាជក្រឹត្យនេះ
ប្រកាសរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌កំរិតបញ្ជីមួយមាននាម៦០ នាក់ រើសយកក្នុងពួកវស្សៈ
ជន ដែលគេស្គាល់ជាមានកិត្តិយសក្នុងព្រះរាជអាណាចក្រ ហើយដែលចេះដឹងទម្លាប់
នឹងច្បាប់ជំនួញ ។ ចំនួនមនុស្សពាក់កណ្តាល ក្នុងវស្សៈជនដែលមានចុះនាមក្នុងបញ្ជី
នេះ ត្រូវមានសញ្ជាតិជាខ្មែរជាដាច់ខាត ។

ឥស្សរៈជននេះ បង្កើតឡើងជាអាជ្ញាកណ្តាលក្នុងសម្បទ ។ បញ្ជាក់យល្លោះ
ឥស្សរៈជននេះ ត្រូវបែងជាភាសាបារាំង និងភាសាខ្មែរ នៅគ្រប់តែមាត់ទ្វារសាលាជំនុំ
ពាណិជ្ជកម្មជំនួញ នៃព្រះរាជអាណាចក្រ ។

រាល់តែដើមឆ្នាំ អាជ្ញាកណ្តាលនេះ ត្រូវទទួលសម្បទសច្ចាដែលមានសំដែងនៅ
មាត្រា ១៤ នៃព្រះរាជក្រមនេះ នៅចំពោះមុខសាលាជំនុំពាណិជ្ជកម្មក្រុងភ្នំពេញ ហើយ
ត្រូវរើសតាំងប៊ុយរ៉ូមួយ ដែលត្រូវធ្វើអត្រាប្រាក់រង្វាន់ៗនេះ ត្រូវមានប្រកាសរួមរដ្ឋមន្ត្រី
ក្រសួងយុត្តិធម៌ និង ហិរញ្ញវត្ថុយល់ ព្រមផង ។ ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ប្រាក់រង្វាន់នេះ
មិនអាច កំរិតជំនួញតាមជំនួញរឿងរ៉ាវឡើយ ។

ការចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីនេះ បណ្តាលឲ្យមានកាតព្វកិច្ចឲ្យទទួលតំណែងជា អាជ្ញា
កណ្តាល ពោះគូសញ្ញាពិន័រកក្តី ឬក៏មានសាលក្រមតាំងក្តី ។ មានតែហេតុមកពី
សុខភាពមិនបរិច្ចាណិ ដែលពិនិត្យឃើញថាច្បាស់លាស់ ការមិនដឹងភាសាដែលត្រូវ
ពិភាក្សា ឬហេតុដែលនៅក្នុងករណីណាមួយ ដែលមិនព្រមទទួលបានទេ ដែលអាច
ធ្វើឲ្យអាជ្ញាកណ្តាល ក្នុងសម្បទជៀសវាងអំពីគុណភាពនេះបាន ។ ការរើសទើងមិន
ព្រមទទួលដោយឥតហេតុ បណ្តាលឲ្យលុបឈ្មោះចេញពីបញ្ជី មិនគិតពីជម្ងឺចិត្តផង ។

ប្រកាសកំរិតបញ្ជីអ្នកជំនាញការនេះ ត្រូវសំរេចអំពីបែបបទ ដែលត្រូវអនុវត្តន៍
មាត្រានេះផង ។

មាត្រា ១២.- ការចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជី នូវអ្នកជំនាញក្នុងសម្បទមិនមែនឲ្យមាន
សិទ្ធិផ្តាច់មុខទេ ។ មានតែសាលានុំជំរះ ដែលត្រូវតាំងអាជ្ញាកណ្តាលណាមួយ
ឬអាជ្ញាកណ្តាលអ្នករាយការណ៍ទេ ដែលអាចមានរើសយកក្នុងបញ្ជីនេះបាន ។

កិច្ចដែលអាជ្ញាកណ្តាលព្រមទទួលកាន់តំណែងខ្លួន បណ្តាលឲ្យអាជ្ញាកណ្តាល
នេះ មានកាតព្វកិច្ច និងជំនុំជំរះ ដោយគោរពតាម ខ. ទាំងឡាយ នៃកិច្ចសម្រប

នឹងមានសិទ្ធិបើកប្រាក់ឆ្នាំ ដែលគូសញ្ញាបានព្រមព្រៀងឱ្យ ឬប្រាក់ឆ្នាំដែលមាន
 កំរិតតាមអត្រាជាការ ។ ប៉ុន្តែអាជ្ញាកណ្តាលអាចមិនព្រមទទួលយកឆ្នាំខុសសោះបាន ។
 ចន្ទកជាអសាននៃប្រាក់ប្រដាប់ក្តី ពោលគឺឆ្នាំអាជ្ញាកណ្តាល ឆ្នាំអ្នកជំនាញ,
 ស្មៀន និងអ្នកប្រែកាស ឆ្នាំនៃសាក្សី តាមគោលការណ៍ ត្រូវនោះសិទ្ធិណាដែលចាញ់
 ជារបៀបអនុវត្តតាមច្បាប់ធម្មតា ។ អាជ្ញាកណ្តាលអាចទាយគ្រប់ប្រាក់ខ្លះ ជាខាងដើម
 នៃសេចក្តីស៊ើបសួររុករានសម្រាប់នឹងបដិសេធហើយនេះ ។ ប្រាក់នេះត្រូវគ្រប់ចេញស្មើគ្នា ។
 បើមានទាស់ទែងគ្នាត្រូវបានហ្វានសាលាកំរិតជាប្រញាប់ គ្មានបើកផ្លូវខ្លួនណា ។ ការ
 ព្រមទទួលកាន់តំណែងនេះ បណ្តាលឱ្យមានកាតព្វកិច្ច ត្រូវចុះហត្ថលេខាលើលិខិតណា
 ដែលត្រូវមានហត្ថលេខាអាជ្ញាកណ្តាលនោះ ព្រមទាំងលើសាលក្រម បើមិនព្រមទេ
 ត្រូវមានទោសមិនបានប្រាក់ឆ្នាំ និងបាត់បង់សិទ្ធិធ្វើជាអាជ្ញាកណ្តាល ។ ទោសនេះ
 ត្រូវចុះផ្សាយតាមទម្រង់ដែលមានសំដែងនៅមាត្រា ១១ ។

ផ្នែកទី ៣

ការសម្រេច កិច្ចសម្រេច

មាត្រា ១២.- អាជ្ញាកណ្តាលមិនអាចនឹងធ្វើបេសកកម្មខ្លួន មុននឹងបានទទួល
 សម្បជស្តចា សេចក្តីដូចមានខាងក្រោម នៅចំពោះមុខសាលាជំនុំជម្រះទេ ត្រូវធ្វើកំណត់
 កត់ហេតុនៅពេលស្រេចនេះមួយ ហើយសេចក្តីចំឡងកត់ហេតុនេះមួយច្បាប់ ត្រូវប្រ-
 គល់ឱ្យរូបអាជ្ញាកណ្តាល ទុកបញ្ជូលក្នុងសំណុំរឿង “ ខ្ញុំសូមស្តាប់ប្រណិធានថា
 ខ្ញុំនឹងបំពេញបេសកកម្មខ្ញុំដោយកិត្តិភាព និងពិនិត្យដោយសុចរិត នូវមធ្យោបាយគូ
 សញ្ញា និងកាត់សេចក្តីជាអព្យាក្រឹត និងតាមវិស្វកម្មភាព និងលាតបិទបាំងការសម្ងាត់
 នៃសេចក្តីតវកា ” ។

សម្បជនៈ ត្រូវស្រួចតាមទម្រង់ការដែលមានបញ្ញត្តិក្នុងក្រមព័ត៌មានក្របខ័ណ្ឌ
អាចមិនទទួលសម្បជនៈ :

១ - អាជ្ញាកណ្តាល ក្នុងសម្បជនៈដែលទទួលសម្បជនៈមួយឆ្នាំម្តង ។

២ - ចៅក្រមដែលរើសធ្វើជាអាជ្ញាកណ្តាល ។

៣ - អាជ្ញាកណ្តាលឯណា ដែលគ្មានចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីដែលមានសំដែងនៅ
មាត្រា ១១ ដែលគូសញ្ញាមិនបានឱ្យធ្វើសម្បជនៈសព្វដាច់ខាតតាមលាយលក្សណ៍
អក្សរ ។

មាត្រា ១៥.- អាជ្ញាកណ្តាលកោះហៅគូក្តី និងសាក្សីមកចំពោះមុខខ្លួន តាម
សំបុត្របញ្ជីកែ ដែលមានមន្ត្រីនៃដំណើរ ។

គូក្តីត្រូវជូនលិខិតទាំងឡាយ ដែលអាជ្ញាកណ្តាលយល់ឃើញថាគួរយកមកពិនិត្យ
ដើម្បីជឿការដាក់ ។ គូក្តីនេះ អាចមានមនុស្សជាជំនួយ ឬជាតំណាងបាន ។ ប៉ុន្តែ
បើមានបង្គាប់ឱ្យចូលផ្ទាល់ខ្លួន គូក្តីនេះត្រូវចូលខ្លួន ។

មាត្រា ១៦.- ក្នុងករណី ដែលមានគូក្តីណាមួយដែលបានកោះហៅត្រឹមត្រូវ
ហើយមិនចូលខ្លួន នោះត្រូវចាត់ឱ្យអាជ្ញាសាលាកោះហៅជាថ្មី រួចហើយជំនុំជម្រះចេញ
សាលក្រម ដែលទុកជាសាលក្រមចំពោះមុខតាមកស្តីតាងដែលគូក្តីខាងម្ខាងជូន ។

បើមានសាក្សីណាមួយ ដែលបានទទួលដីកាកោះពីអាជ្ញាសាលាជាត្រឹមត្រូវ
ហើយ ។ នៅតែពុំព្រមចូល ចាត់ហ្វាងក្រុមអាជ្ញាកណ្តាលអាចប្តឹងទៅចាត់ហ្វាងសាលា
គុណការ សុំឱ្យអនុវត្តន៍មាត្រា ៣០៤, ៣០៥, ៣០៦, នៃក្រមព័ត៌មានរដ្ឋប្បវេណី ។
ចាត់ហ្វាងជំនុំជម្រះចេញសាលក្រមតាមពាក្យបណ្តឹងនេះ ហើយមិនអាចព្រមចាត់ការតាម
បណ្តឹងទេ បើសាក្សីពិតជាបានទទួលដីកាកោះផ្ទាល់ពីអាជ្ញាសាលាហើយ ។

មាត្រា ១៧.- អាជ្ញាកណ្តាលអាចយកអ្នកប្រកាស និងស្មៀនមួយនាក់ មកអម
ធ្វើការជាមួយបាន ស្មៀននេះត្រូវធ្វើសេចក្តីគត់ហេតុអំពីការព័ត៌មានដែលត្រូវចាត់ហ្វាង

ក្រុមអាជ្ញាកណ្តាលចុះហត្ថលេខា ។ សៀវភៅនេះត្រូវចេះនិយាយ ចេះមើល នឹងចេះ
សរសេរភាសាដែលបានរើសសម្រាប់ពិភាក្សា ។

អាជ្ញាកណ្តាលទាំងឡាយ អាចចាត់អាជ្ញាកណ្តាលណាមួយក្នុងពួកខ្លួនដើម្បីឱ្យ
ធ្វើអ្វីត្រូវស៊ើបសួរ ។ អាជ្ញាកណ្តាលនេះ អាចតាំងអ្នកជំនាញបាន ។ គ្រប់តែកិច្ច
ស៊ើបសួរ ត្រូវធ្វើតាមកំណត់កត់ហេតុមួយ ដែលត្រូវចុះហត្ថលេខានៃអាជ្ញាកណ្តាល
ដែលចាត់ ឬកាត់ច្រើននៃពួកអាជ្ញាកណ្តាល ។

មាត្រា ១៨ - បើមិនបានព្រមព្រៀងផ្សេងពីនេះទេក្រុមអាជ្ញាកណ្តាលត្រូវមាន
អាជ្ញាកណ្តាលមួយចាស់ជាងគេ ជាអធិបតី ។

មាត្រា ១៩ - គ្រប់តែសេចក្តីសម្រេចនៃអាជ្ញាកណ្តាល ត្រូវធ្វើតាមមតិភាគច្រើន
ហើយត្រូវធ្វើជាកម្មវត្ថុនៃសាលក្រមជាលាយលក្ខណ៍អក្សរមួយ ដែលយ៉ាងតិចត្រូវ
មានភាគច្រើននៃអាជ្ញាកណ្តាលចុះហត្ថលេខា ។ សេចក្តីចម្លងមួយច្បាប់នៃការ
សម្រេចនេះដែលមានចុះហត្ថលេខាចាងហ្វាន ត្រូវប្រគល់ឱ្យគ្នាម្នាក់ៗ ឬអ្នកតំណាង
គ្នានេះ ។ សាលក្រមដើម ត្រូវដកល់ទុកក្នុងសំណុំរឿង ។

មាត្រា ២០ - ក្នុងករណីដែលមានសំឡេងស្មើគ្នា ដែលអាចបណ្តាលឡើងបាន :

- ១.- កាលណាបើអាជ្ញាកណ្តាលមានជំនួនគូ ។
- ២.- កាលណាបើអាជ្ញាកណ្តាលមានជំនួនសេស ។

បើប្រសិនបើកាត់ច្រើនមិនបាន ទាហរណ៍ បើប្រសិនបើក្នុងអាជ្ញាកណ្តាល
៣ នាក់ អាជ្ញាកណ្តាលនីមួយៗ ប្រកាន់យកផ្លូវដោះស្រាយដោយខ្លួនៗ ឬបើមាន
៥ នាក់ ពីរនាក់ប្រកាន់ផ្លូវដោះស្រាយមួយ ពីរនាក់ទៀតប្រកាន់ផ្លូវដោះស្រាយមួយទៀត
អ្នកទី៥ ប្រកាន់ផ្លូវដោះស្រាយមួយទៀត នោះត្រូវធ្វើសេចក្តីកត់ហេតុមួយ ពីការខ្វែង
យោបល់គ្នានេះ ។ សេចក្តីកត់ហេតុនេះត្រូវចុះយោបល់ផ្សេងៗ នឹងបញ្ជាក់ហេតុផល
នៃអាជ្ញាកណ្តាលផង ។

ចាងហ្វានសាលាដំនុំជំរះ ដែលទទួលបណ្តឹងដូចមានបញ្ញត្តិនៅមាត្រា ១១ ត្រូវ
តាំងអាជ្ញាកណ្តាលក្រៅមួយ តាមបញ្ជីដែលមានសំដែងនៅមាត្រា ១១ អាជ្ញាកណ្តាល
ក្រោយនេះ ត្រូវរកផ្លូវដោះស្រាយយ៉ាងណាឲ្យបានភាគច្រើនទៅលើផ្លូវដោះស្រាយ
ណាមួយ ក្នុងកំណត់ពេលមួយខែ ក្រោយថ្ងៃដែលតាំងខ្លួន ។

អាជ្ញាកណ្តាលក្រៅ នឹងអាចយកផ្លូវដោះស្រាយណាមួយបានលុះតែបានពិគ្រោះ
ជាមួយនឹងអាជ្ញាកណ្តាលដទៃដែលប្រជុំគ្នា ឬដែលបានកោះហៅជាត្រឹមត្រូវ ត្រូវធ្វើ
សេចក្តីកត់ហេតុមួយពីរឿងពិគ្រោះនេះ ដែលត្រូវអាជ្ញាកណ្តាលក្រៅ នឹងយ៉ាងតិច
ភាគច្រើននៃអាជ្ញាកណ្តាលចុះហត្ថលេខាផង ។

ផ្នែក ទី ២

អំពីការវិវាទជាតុលាការ ដែលអាចបណ្តាលឲ្យមានឡើង

ក្នុងឱកាស សម្រេចកិច្ចសម្រប

មាត្រា ២១.- ចាងហ្វានសាលាដំនុំជំរះ ដែលមានសមត្ថកិច្ចត្រូវដំនុំជំរះការវិវាទ
គឺចាងហ្វានសាលាដំនុំសុំវិល ឬសាលាពាណិជ្ជកម្មតាមរកឡើងវិវាទដែលទាស់គ្នា ។

សាលាតុលាការដែលមានសមត្ថកិច្ចតាមនាទី ត្រូវកំរិតតាមច្បាប់ធម្មតា លើក
លែងតែមានព្រមព្រៀងអំពីសមត្ថកម្មប្លែក ដូចមានសំដែងនៅមាត្រា ៥ ។

មាត្រា ២២.- គួត្តិណាមួយដែលកោះហៅជាគូក្តី នៅចំពោះមុខត្រឹមអាជ្ញាកណ្តាល
អាចប្តឹងថាត្រូវទះគ្មានសមត្ថកិច្ចបាន ដោយអានថាគ្មានកិច្ចសម្របក្តី ដោយថាកិច្ច
សម្របនេះជាអសារវត្តការក្តី ឬដោយអានថា ឡើងវិវាទនេះ មិនត្រូវនៅក្នុង ខ ខែកិច្ច
សម្របក្តី ។

ការតវ៉ាអំពីសាបសូន្យសមត្ថកម្ម ត្រូវធ្វើជាមុនសេចក្តីដោះស្រាយខាងក្នុងបើក្តី
នោះត្រូវផុតរលត់ដូចគ្នា ការសាបសូន្យសមត្ថកិច្ចនេះ ត្រូវជាតម្រូវតុលាការក្រមមួយ ។
ការតវ៉ានឹងសាលក្រមនេះត្រូវធ្វើនៅចំពោះមុខចានហ្វានសាលាជំនុំជំរះ ចានហ្វាននេះ
ត្រូវសម្រេចសេចក្តីជាប្រញាប់ ។

ការទទួរណ៍នេះ ដែលត្រូវធ្វើតាមពាក្យមួយប្តឹងចានហ្វាន ត្រូវឲ្យដំណឹងទៅគ្រឹះ
ឯទៀត នឹងទៅចានហ្វានក្រុមអាជ្ញាកណ្តាល ។ ការទទួរណ៍នេះ មានផលនឹងបង្កើត
រឿងនៅចំពោះមុខអាជ្ញាកណ្តាល រយៈពេលដែលទុកសាលក្រម អាជ្ញាកណ្តាលជាស្ថា
ពរនោះ ត្រូវផ្អាកចាំសម្រេចរឿងទទួរណ៍សិន ។

រយៈពេលដែលត្រូវប្តឹងទទួរណ៍ ត្រូវកំណត់៣ថ្ងៃរាត្រី ក្រោយថ្ងៃសាលក្រម ។
អមនឹងពាក្យបណ្តឹងទទួរណ៍ ត្រូវជូនសេចក្តីចំឡងសាលក្រមដែលមានចានហ្វានចុះហត្ថ-
លេខផង ហើយដែលបានប្រគល់ឲ្យអ្នកសុំទទួរណ៍ នឹងសេចក្តីចំឡងកិច្ចសម្របមួយ
ច្បាប់ ។

មាត្រា ២៣.- ចានហ្វានសាលាជំនុំជំរះសម្រេចតាមសាលក្រម ដែល
អាចតវ៉ាចំពោះសាលានៃច័យបាន តែមិនអាចផ្អាករឿងទេ ។

មាត្រា ២៤.- គ្រឹះឯណាមួយ អាចចូលពាក្យប្តឹងដល់ចានហ្វាន សុំឲ្យចុះរូប
មន្ត្រីបរិក្ខេបសាលក្រមបាន ។ អ្នកនេះត្រូវជូនជាមួយនឹងពាក្យនូវសេចក្តីចំឡងនៃ
សាលក្រមអាជ្ញាកណ្តាលមួយដែលបានប្រថាប់ត្រាជាត្រឹមត្រូវ ។

ចានហ្វានត្រូវសម្រេចអំពីរូបមន្តនេះ តាមសាលក្រមមួយដែលត្រូវសេចក្តីខាង
ក្រោមពាក្យបណ្តឹង គ្រឹះឯណា ដែលសន្សំយថារឹងទទឹងជាន់គ្រប់កោះហោមកផង ។

សាលក្រមនេះ ដែលអាចតវ៉ាទៅសាលានៃច័យបានតែផ្ទៃមួយ មានអំណាច
តែកាត់ថា យល់ព្រម ឬមិនយល់ព្រមឲ្យចុះរូបមន្តបរិក្ខេបនេះ ។

បើព្រមឲ្យសម្រេច ក្រឡាបញ្ជីត្រូវចុះរូបមន្តបរិក្ខេប នៅខាងក្រោមសេចក្តីចំឡង
សាលក្រម ។

មាត្រា ២៥.- មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យចុះរូបមន្តបរិក្ខេប បើកាលណា :

១) - អាជ្ញាកណ្តាលរំលងអំណាច ដែលបានបើកឲ្យក្នុងកិច្ចសម្រប ។

២) - សាលក្រមបានកាត់ ក្រោយរយៈពេលដែលកំរិតមុន ឬយកអាជ្ញាកណ្តាល
ក្រៅពីអាជ្ញាកណ្តាលដែលបានតាំងឲ្យកាត់សេចក្តី ។

៣) - មានបំពារបំពានទៅលើច្បាប់រៀបរយសាធារណៈផង ។

៤) - រឿងរ៉ាវ ប៉ះពាល់ដល់ការរៀបរយសាធារណៈផង ។

៥) - មានការបំពារបំពាន ទៅលើទម្រង់សំខាន់ ចំពោះមុខអាជ្ញាកណ្តាល
ហើយការបំពារបំពាននេះ ធ្វើឲ្យខូចប្រយោជន៍គួក៏ដែលគាំ ។

មាត្រា ២៦.- មុននឹងសុំឲ្យចុះរូបមន្តបរិក្ខេប គួក៏ណាដែលយល់ឃើញថា សាល
ក្រមនោះចូលក្នុងករណីអសារវន្តការណាមួយ ដែលមានសំដែងនៅមាត្រា ២៥ អាច
ធ្វើពាក្យប្តឹងចាងហ្វានសុំឲ្យបដិសេធចោលបាន ។

ចាងហ្វានសំរេចចេញសាលក្រម គួក៏ឯទៀតនឹងអាជ្ញាកណ្តាលត្រូវការហៅមក
ផង ។ មានតែផ្លូវតវ៉ាដល់សាលាវិនិច្ឆ័យមួយទេដែលអាចធ្វើបាន ការតវ៉ានេះមិនអាច
ផ្អាករឿងបានឡើយ ។

មាត្រា ២៧.- ក្នុងករណីទាំងអស់ ដែលមានបញ្ជាក់នៅមាត្រា ២២ និង ២៦
នៃព្រះរាជក្រមនេះ អ្នកដើមបណ្តឹងមានតួត ដែលធ្វើប្តឹងដល់ចាងហ្វានសាលា
តែដើម្បីឲ្យបន្ទាយរឿងឲ្យវែងឆ្ងាយទៅទៀត អាចត្រូវទោសឲ្យសន្តិដម្លប់គួ តាមពាក្យ
បណ្តឹងគួក៏មានទៀតបាន ។

ទោសដូចគ្នានេះ ត្រូវមានដល់គ្រប់ករណីដែលមានពុតអាត្រក់ ហើយធ្វើឲ្យពន្យារ
ពេល ដោយមិនព្រមទទួលសម្រេចភ្លាមៗ នៅសាលក្រមអាជ្ញាកណ្តាល ដែលកមក
ទៀតពិនិត្យឃើញថាបានការ ។

មាត្រា ២៨.- សំណុំរឿងត្រូវមាន ៖

១.- សេចក្តីចម្លងកិច្ចសម្រប ដែលមានហត្ថលេខាគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង ។

២.- សេចក្តីស្រង់កំណត់កត់ហេតុ ស្តីអំពីការទទួលសម្រេចសច្ចាវិធានអាជ្ញាកណ្តាល
ម្នាក់ៗ បើប្រសិនបើមិនបានរួមគ្នាសម្រេចតាមច្បាប់ ឬដោយគូសញ្ញាយល់ព្រមទេ ។

៣.- សេចក្តីកត់ហេតុការពិភាក្សា ដែលមានចុះហត្ថលេខាបានហ្មានក្រម
អាជ្ញាកណ្តាល ។

៤.- លិខិតដើមនៃសេចក្តីសម្រេចនីមួយៗ នៃអាជ្ញាកណ្តាល ដែលមានអាជ្ញា
កណ្តាលទាំងឡាយ ឬកាត់ច្រើននៃអាជ្ញាកណ្តាលចុះហត្ថលេខា ។

៥.- សេចក្តីស្រង់សាលក្រមនីមួយៗ ដែលបានហ្មានសាលាក្រម
សម្រេច ។

សំណុំរឿងនេះ ដែលមានចុះលេខនឹងចុះបញ្ជីសាលាព្រឹក្សា ត្រូវបានហ្មានក្រម
អាជ្ញាកណ្តាលយកទៅដកល់ទុក នៅមន្ទីរត្រឡប់បញ្ជីតុលាការក្នុងខែថ្ងៃដែលដំបូងនៃ
ចេញសាលក្រមជាស្ថាពរ ។ សំណុំរឿងនេះ ត្រូវបញ្ជាក់ការកាន់អំណាចតុលាការ
កាលណាជំនួញនេះទារ ។ ប្រមន្តបរិក្ខេបត្រូវស្រង់កំណត់មួយឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃចេញសាល
ក្រម បើពុំទោះបីត្រូវដកកំណត់ ។

មាត្រា ២៩.- ការបដិសេធជាអសារវេទការ នៅសាលក្រមអាជ្ញាកណ្តាល តាម
ហេតុដែលមានសំដែងនៅមាត្រា ២៥ ឬការមិនយល់ព្រមឲ្យប្រមន្តបរិក្ខេបនោះ បណ្តាល
ឲ្យបដិសេធកិច្ចសម្របជាអសារវេទការ ។ គ្រប់ការសំខាន់ៗនឹងបដិសេធការកាម

ច្បាប់ធម្មតា ឬនឹងធ្វើកិច្ចសម្របមួយទៀត ទុកណា ជាមានកម្មវត្ថុវាទដូចគ្នាក៏បាន ។
ប៉ុន្តែអាជ្ញាកណ្តាលថ្មី ត្រូវយកគ្រាពីអាជ្ញាកណ្តាលដែលបានចេញសាលក្រមបដិសេធ
បើពុំនោះទេត្រូវទុកជាអសារវត្តការ ។

មាត្រា ៣០.- ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ហើយដោយគុក្តិទាំងឡាយចេញយល់
បានហ្នឹង អាចបង្កប់ឱ្យអ្នកប្រកាសក្នុងសម្បវដ្តដែលខ្លួនជ្រើសរើសឱ្យប្រលិទ័តទាំង
ឡាយក្នុងសំណុំរឿង ។

រូបមន្តបរិក្ខន្ធ នឹងអាចចុះលើសាលក្រមអាជ្ញាកណ្តាលដែលតែងតែសាលារទេស
បាន លុះតែបានប្រសេចក្តីសាលក្រមនោះជាភាសាខ្មែរ នៅខាងក្រោមលិខិត ។

ផ្នែកទី ៥

អំពី ១ សម្រប

មាត្រា ៣១.- ក្នុងបទពាណិជ្ជកម្មដាច់ខាត គូសញ្ញាអាចចុះក្នុងកិច្ចសន្យា
របស់ខ្លួនឱ្យខ សម្រប គោលគំនិតសន្យាថា ព្រមយករឿងទាស់ទែងទាំងអស់ ឬរឿង
ទាស់ទែងតាមបែបដែលមានកំរិត ដែលកើតមានឡើងអំពីការសម្របកិច្ចសន្យានេះ
នៅចំពោះមុខអជ្ញាកណ្តាល ។

មាត្រា ៣២.- ភ័ស្តុតាងខសម្រប ត្រូវមានក្នុងសេចក្តីបញ្ជាក់ដោយច្បាស់លាស់
ក្នុងកិច្ចសន្យា ដែលគូសញ្ញាទាំងអស់បានចុះហត្ថលេខាជាដាច់ខាត ។

ខសម្របនេះឱ្យដល់នឹងបង្ខំឱ្យគូសញ្ញាចុះហត្ថលេខាលើកិច្ចសម្របមួយ បើកាល
ណា មានកើតទាស់ទែងគ្នា ដែលគូសញ្ញាមិនអាចនឹងសម្របសម្រួលបានទេ បើគ្មាន
យកអ្នកក្រៅ ។

មាត្រា ៣៣.- កាលណា គូសញ្ញាណមួយ នៃកិច្ចសន្យាដែលមានសម្រប
ចង់ប្រើសម្របនេះ គូសញ្ញានេះត្រូវឲ្យដំណឹងទៅគូសញ្ញាម្ខាងទៀត ឬគូសញ្ញាទាំង
ឡាយឯទៀត ដែលមានទាក់ទងតាមសំបុត្រប៉ុន្តែ មានបង្គំនៃដៃទទួល ឬតាមរយៈ
អាជ្ញាសាលា ថាខ្លួនទុកកំណត់ពេលវេលាថ្មី ដើម្បីប្តឹងបានហ្វានសាលាណាដ្ឋកម្ម តាម
ពាក្យមួយដែលខ្លួនលើករឿងអាសារឥតការនៃសម្រប ឬនៃកិច្ចសន្យា មកនិយាយ
ឬក៏ថាខ្លួនទទឹងទាំងអំពីសម្រប ឬកិច្ចសន្យានេះ ឬថាខ្លួនយល់ឃើញថា មិនអាច
យកសម្របមកអនុវត្តក្នុងរឿងវិវាទនេះបានឡើយ ។

មាត្រា ៣៤.- បើគូសញ្ញាម្ខាងមិនប្រើសិទ្ធិដែលមានបើកឲ្យតាមមាត្រា
៣៣ ទេ សម្របដែលគូសញ្ញាម្ខាងយកមកអានត្រូវទុកជាប្រាកដ លើកលែង
តែរឿងវិវាទនោះ មិនមែនជារឿងដែលគេអាចធ្វើកិច្ចសម្របបាន ។

មាត្រា ៣៥.- លុះបានឲ្យដំណឹងទៅគូសញ្ញាម្ខាង តាមរយៈអាជ្ញាសាលាហើយ
ពាក្យបណ្តឹងដែលចម្លើយបានចូលប្តឹង ឲ្យផលនឹងផ្អាករឿងផ្សេងៗរបស់អាជ្ញាកណ្តាល
រហូតដល់បានហ្វានសាលាតុលាការជំនុំជំរះអំពីដំណើរនៃជំរះកាត់នៃសម្របនោះ ។

សាលក្រមបានហ្វានសាលា ក៏បានតែត្រឹមសាលានៃច្បាប់ ហើយមិនត្រូវផ្អាក
ការសម្របទេ ។

សិទ្ធិនៃគូសញ្ញា ត្រូវកំរិតតាមមាត្រា ២៦ និង ២៧ នៃព្រះរាជក្រមនេះ ។

មាត្រា ៣៦.- បើក្នុងសម្រប គ្មានញឹកអំពីចំនួនអាជ្ញាកណ្តាល ហើយបើ
ប្រសិនបើនៅពេលតែកិច្ចសម្រប គូសញ្ញាមិនស្រែស្រួលតាមរឿងនេះ គូសញ្ញា
និមួយៗ ត្រូវរើសយកអាជ្ញាកណ្តាលមួយដោយសេរី អាជ្ញាកណ្តាលទាំងនេះ ត្រូវ
រើសយកប្រធានមួយ ក្នុងបញ្ជីដែលមានសំដែងនៅមាត្រា ១១ ។

បើអាជ្ញាកណ្តាលមិនមូលមតិគ្នាទេនោះ បានហ្វានសាលាតុលាការ ត្រូវរើសកំរិត
ដូចមានបញ្ជាក់ក្នុងមាត្រា ២០ ។

១
២
៣
៤
៥
៦
៧
៨
៩
១០
១១
១២
១៣
១៤
១៥
១៦
១៧
១៨
១៩
២០

ផ្នែក ទី ២

អវិសោធនបញ្ញត្តិ

មាត្រា ៣៧.- អាជ្ញាកណ្តាលអាចប្រកែកមិនទទួលតំណែង បានតែដោយហេតុ
ដែលមានបញ្ញត្តិក្នុងច្បាប់ ដែលកើតមានឡើងតាំងពីបានកាន់ខ្លួន ឬដែលមិនបានដឹង
នូវពេលកំណត់ ។

មាត្រា ៣៨.- អំពីការប្រកែកមិនព្រមទទួលតំណែង ត្រូវជំនុំជម្រះដូចមានបញ្ញត្តិ
នៅមាត្រា ២២, នឹង ២៣ ។

អាជ្ញាកណ្តាលដែលប្រកែក ត្រូវយកជំនួសវិញ តាមសេចក្តីសម្រេចអាជ្ញា
កណ្តាលដទៃទៀត អាជ្ញាកណ្តាលនេះ ត្រូវរើសយកក្នុងបញ្ជីដែលមានសំដែងនៅ
មាត្រា ១១ តាមភាគពួកចូល ។ ក្នុងករណីដែលអាជ្ញាកណ្តាលទាំងឡាយមិនស្រុះស្រួល
គ្នា បើឈ្មោះណាមួយ ត្រូវធ្វើដូចមានបញ្ញត្តិនៅមាត្រា ៣៦ ដើម្បីតាំងអាជ្ញាកណ្តាល
ក្រៅមួយ ។

មាត្រា ៣៩.- ពាក្យបណ្តឹងដែលចូលមកដល់ចាត់ហ្វានសាលាតុលាការ អំពី
ឧប្បត្តិហេតុអ្វីមួយនោះ មានផលផ្អាកនឹងពេលវេលាដែលអាជ្ញាកណ្តាលត្រូវជំនុំជម្រះ
លុះត្រាតែបានសម្រេចអំពីឧប្បត្តិហេតុនេះសិន ។

មាត្រា ៤០.- កាលណាគ្រឹះប្រឹក្សាសាលាតុលាការ អំពីរឿងវិវាទណាមួយ ដោយរំលង
លើកិច្ចសម្រប ឬលើខសម្រប សាលាតុលាការត្រូវប្រកាសថា ខ្លួនគ្មានសមត្ថកិច្ច
បើប្រសិនជាគ្រឹះប្រឹក្សាណាមួយបានលើកយកកិច្ចសម្រប ឬខសម្របនេះមកនិយាយមុន
នឹងធ្វើដោះស្រាយវិវាទ ។

មាត្រា ៤១.- សាលក្រមដែលសាលាក្រុមប្រឹក្សាសាលា គ្មានសមត្ថកិច្ច
យ៉ាងនេះ អាចក៏បានគ្រប់ដូរតាមច្បាប់ធម្មតា ។ ប៉ុន្តែការកាត់ចំពោះសាលានៃច្បាប់
មិនអាចផ្អាករឿងទេ ។

មាត្រា ៤២.- ការរើទង្វើមិនត្រឹមចុះហត្ថលេខាលើកិច្ចសម្របដែលធ្វើដោយ
បរិវត្តន៍តាមឧសម្របនោះ ត្រូវធ្វើឲ្យមានសមត្ថកិច្ច សាលាជំនុំពាណិជ្ជកម្មច្បាប់ធម្មតា
មិនគិតអំពីប្រាក់ដើម្បីចិត្តផង ។

មាត្រា ៤៣.- ត្រូវបន្ថែមទៅលើមាត្រា ៣៦ នៃក្រមពិភាក្សារដ្ឋប្បវេណី នូវវគ្គ
ទី ២ ដែលមានសេចក្តីដូចតទៅ :

មាត្រា ៣៦.- វគ្គទី ២ សិទ្ធិដែលមានបញ្ញត្តិនៅមាត្រា ៣៥ នឹង ៣៦ វគ្គទី ១
ត្រូវប្រើប្រាស់តាមបញ្ញត្តិនៃចំពូក ៦ ច្បាប់ពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៤៤.- មាត្រា ៧៧៥ សព្វថ្ងៃនៃច្បាប់ពាណិជ្ជកម្មត្រូវទុកជាមោឃ ។
មាត្រា ៧៧៦ នឹង ៧៧៧ ប្រែទៅជាមាត្រា ៧៧៥ នឹង ៧៧៦ ។

មាត្រា ៤៥.- ព្រះរាជក្រមនេះ រហូតដល់មាត្រា ៤៤ គិតទាំងមាត្រានេះផង
បង្កើតទៅជាចំពូក ៦ នៃច្បាប់ពាណិជ្ជកម្ម ដែលឲ្យឈ្មោះថា "អំពីការផ្សះផ្សារនៃអាជ្ញា
កណ្តាល" ។

មាត្រាទាំងឡាយនៃចំពូកនេះ ត្រូវដាក់លេខគតិមាត្រា ៧៧៦ ទៅ ។

ធ្វើក្នុងព្រះបរមរាជវាំងក្រុងភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១១ ខែ មិថុនា ឆ.ស. ២៤៧៧
ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ៦ ធ្នូ ឆ.ស. ១៩៥៤ ។

ព្រះហស្តលេខៈ
ន. សីហនុ

ព្រះរាជក្រមលេខ ៧០៦-ន.ស.

បានទ្រង់យល់ រដ្ឋធម្មនុញ្ញព្រះរាជអាណាចក្រ ។

បានទ្រង់យល់ ព្រះរាជក្រមលេខ ១៧១-ន.ស. ចុះថ្ងៃទី ១៥ មេសា គ.ស. ១៩៤៦ ស្តីអំពីមុខក្រសួងសមាជិកព្រះរាជរដ្ឋាភិបាល ។

បានទ្រង់យល់ ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ ៥២១-ន.ស. ចុះថ្ងៃទី ២៦ សីហា គ.ស. ១៩៥៤ ស្តីពីតាំងគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ។

បានទ្រង់យល់ពិធីសារ ស្តីអំពីប្រគល់ក្រុមអាកាសយានស៊ីវិល ។

បានទ្រង់យល់យោបល់ នៃក្រុមប្រឹក្សាជាតិ ។

គណៈរដ្ឋមន្ត្រី បានយល់ព្រមផង ។

ត្រាស់បង្គាប់ ដូចមានខាងក្រោម :

មាត្រា ១.- ទំព័រនឹងបានប្រកាសឲ្យប្រើច្បាប់នឹងបទបញ្ជាខ្មែរ ស្តីអំពីក្រុមអាកាសយានស៊ីវិល, ត្រូវដកល់បទបញ្ជាបារាំងទាំងឡាយ ស្តីពីរឿងនេះ ទុកប្រើជាបណ្តោះអាសន្នតទៅទៀត ។

ធ្វើនៅព្រះបរមរាជវាំងចតុមុខក្រុងភ្នំពេញ នៅថ្ងៃទី ២១ ខែ មិថុនា គ.ស. ២៤៧៧ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ៦ ធ្នូ គ.ស. ១៩៥៤ ។

ព្រះហស្តលេខ :

ន. សីហានុ